

— Добре, ще ида. Азъ ходихъ вече . . . но тя не ме пустана.

— Зная, зная, Яковъ ми каза и това. Славчето му се оплакало . . . Затова ще влѣзнешъ насила. — И той, изведнажъ се разчувства, прегръща ме и продължава: — Ваню, Ваню, какъ можа да го направишъ? Знамъ, че я обичашъ и като си се раздѣлялъ още повече си я обичалъ! Азъ ли не те зная! И какъ стана?

Но той не чака отговоръ и продължава:

— И вашата история ще излѣзе като тази на Таниния братъ, на Пенчо. Дано само свърши благополучно. Нали съмъ ти я разправялъ? Не! Какъ може? Той е въ Русия, въ нѣкакъвъ си горсоветъ. Преди нѣколко дни се получи ново писмо. Е, синковеца! Омръзнала му бѣше първата жена, Соня. Разъ-два! Нали у тѣхъ е съвсемъ както искашъ ти? Остава я. На другия децъ заживява съ нѣкоя си Мария. Добре, ама Мария не му уйдисва много. Другъ човѣкъ, нѣма и първата любовъ, миналото съ Соня. И новиятъ бракъ не върви. Нѣма я Соня. А Соня учителствува нѣкъде въ провинцията. Топи се. Почнали тѣ да си пишатъ. Събудила се старата нѣжностъ. Веднажъ Соня идва въ Москва. Разбира се, на гости у бившия мжжъ. Болшевишка работа! Обѣдватъ едно друго, Соня донесла провизии отъ село . . . Нали тамъ вѣчно гладуватъ! Е, похапватъ тримата, пийватъ си, възкрѣсва старото . . . И? Мария задъ вратата. Още на другия децъ се развеждатъ и веднага регистриратъ, ре-гис-три-ратъ . . . хората новия бракъ съ Соня. И сега заживѣли чудесно! Соня пише, че ще има бе-бе! Какъ пишеше — единственото неразкъсвано звено на брака . . . Какъ ти се вижда, а? Мълчишъ! Азъ съмъ еснафъ въ душата си, съ болка признавамъ предъ тебе. Еснафъ! Но тука казвамъ на тия песоглавци — аферимъ! Свободата имъ, поне въ този случай, въ Пенчовия, излѣзна щастлива.

— Добре, добре. Сега оставиме да ида при Магда.

— Така! — тържествува той. — Довиждане! Много здраве на Магда. Не я оставяй. А ако имашъ нужда отъ пари, мини вечеръ при мене.

И той си отива.

Азъ набързо поправамъ тоалета си. Легналъ съмъ презъ нощта, като псе, обутъ и облѣченъ. Въ сжщото време повтарямъ си на умъ:

— Какво е това? Кръвъ? Храчела вече кръвъ? А Митю ходи всѣки децъ при нея, цѣла седмица по редъ, и завчера нищо не ми каза. Може би тя е криела или пъкъ първи пътъ само вчера? Тогава още има надежда! О, Магда, Магда! . . .